

скърбнитѣ мисли на единъ куриеръ, носящъ лоши известия за руситѣ! . . .

Само по-послѣ, по пжтя, съ една най-деликатна прѣдпазливостъ, той ми каза, че нашата армия е нѣмала щастieto прѣдъ Пловдивъ, и само въ Казанлъкъ азъ можахъ да узная за катастрофата при Станимака.

Въ Одринъ, Великия Князь се настани съ шабаси въ стария «конакъ» на мѣстната префектура, а намъ се отреди голѣмата кжша на нѣкой си Шерифъ-бей, единъ отъ градскитѣ знатности, който бѣше избѣгалъ заедно съ всичкото турско население.

Въ този сжщия день азъ се научихъ, че руския шабъ се възпротивилъ на моето незабавно възврѣщане въ Цариградъ. Тогава азъ се настанихъ въ единъ отъ флигелитѣ на тази кжша, заедно съ Неджибъ-паша.

До сега турската мисия се ползуваше съ гостоприемството на руситѣ. Въ Одринъ, това гостоприемство, естествено, прѣстана, и намъ сега прѣдстоеше да се устроимъ по възможность добрѣ, та да се отплатимъ за оказаното намъ радушие; и трѣбва да се каже, че това не бѣше трудно да стане, защото Негово Императорско Величество Султана ни бѣше изпратилъ единъ цѣлъ тренъ съ столови принадлежности и съ великолѣпна провизия. Още въ първия день, слѣдъ като ние се разположихме на новото мѣстоквартируване, ни извѣстиха, че полковникъ князь Орловъ, аташиранъ къмъ нашата мисия отъ Великия Князь, а така сжщо и единъ отъ английскитѣ кореспонденти, трѣбваше да обѣдватъ при пашитѣ, както и ние, турскитѣ офицери, всички заедно. Азъ не бихъ се впушалъ въ тѣзи малко интересни за читателя подробности, ако тѣ не биха били свързани — както ще видимъ по-послѣ — по единъ доста курioзенъ начинъ съ историята на тази война.

